

Po tomto tvůrčím období zasahuje tragicky do autorova života 2. světová válka. Jeho synové jsou vězněni, on sám je internován ve Svatobořicích a jeho žena umírá v Osvětimi. Tato osobní tragédie se silně projeví v díle citlivého umělce. Autor se snaží ještě více a intenzivněji pracovat a velkým tématem se opět stávají válečné pomníky. Radikálně se však mění obsah i výraz. Zatímco po první světové válce je to mýtický hrdina nebo mladý muž plný síly a víry, který překonává bezpráví silou a vzdorem. Nyní dochází ke změně, na scénu vstupuje žena – žena ztrácející ve válce muže, ale také žena vystavená nejtěžší zkoušce života – ztrátě a obětování syna. A ona tento úděl přijímá. Dokladem je model pomníku v Kroměříži. Zde dochází až k biblickému pojetí, které připomíná drama Panny Marie pod křížem. Na scénu tak vstupují hrdinové proti své vůli, ne vojáci, ale obyčejní lidé, kteří nechtějí být hrdiny, avšak tragika okamžiku a doby je z nich udělá. Pelikán v těchto pracích bravurně skloubil formu a obsah – není patetický, není sebestředný, nesnaží se o heroizaci za každou cenu – naopak je zde tichá úcta a pokora k obyčejným lidem, sousedům které znal, oni tvoří mravní sílu národa ne hrstka intelektuálů nebo příslušníků různých politických stran jak byla často snaha prezentovat odboj – obyčejní lidé nesmiřitelní s bezprávím – jejich sílu autor vystihl mimořádně pravdivě právě svým civilním pojetím. Podobně autor nakládá s tematikou práce. Jeho dělníci a rolníci jsou stále hrdinové ve smyslu práce – muži a ženy těžce pracující..... (článek byl redakcí Svinovničku zkrácen)

*Maminka
Solnohradský
mramor 1917*

Mgr. Renata Skřebská

Doplňující informace z internetové sítě pro:

svinovsko-ostravské patrioty: V Ostravě má Julius Pelikán kromě výzdoby svinovského kostela ještě jedno dílo. Jsou to tři alegorické reliéfy z roku 1927 v umělém kameni umístěné na rohovém domě ulic Puchmajerovy a Zámecké (vchod do domu č.p. 20 z ulice Zámecká) v Moravské Ostravě. Na domě ve výši prvního patra je situována trojice reliéfů s postavami v nadživotní velikosti. Do ulice Zámecká je osazen reliéf se třemi postavami (symbolizující obchod a bankovníctví), na rohu ulic je reliéf s pěti postavami (hornictví, doprava, zemědělství, průmysl), do ulice Puchmajerova reliéf se třemi postavami (hojnost). Reliéf na Zámecké ulici je signován vlevo dole PELIKÁN. V rámci rekonstrukce domu byly v roce 1998 reliéfy natřeny hnědočervenou barvou.

zájemce o církevní historii a znalce sakrálního umění: Další a významnější sakrální zakázkou (po dokončení soch pro svinovský kostel) byla pro Julia Pelikána na počátku 30-tých let realizace celého interiéru novostavby kostela sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci – Hejčíně. Kromě kompletní kamenické a sochařské výzdoby zde v kryptě kostela vytvořil sarkofág a později také bronzový reliéf arcibiskupa Leopolda Prečana, který zde byl v roce 1947 pochován. Stylově podobný ale mnohem známějším a také i navštěvovanějším je druhý sochařův sarkofág s bronzovým reliéfem arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana umístěný v královské kapli na Velehradě. Julius Pelikán ho vytvořil v roce 1936 a po jeho dokončení byly do tohoto sarkofágu přemístěny ostatky arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana.

SVINOVNÍČEK

Číslo 4/06

26. 11. 2006

Farní
časopis

Milí farníci, farnice a farničátka,

zdravím vás v tento významný den, který je zasvěcen našemu Pánu a v němž si církev připomíná, že Ježíš Kristus je Král. Milost vám a pokoj všem, kteří přicházíte, abyste se tuto neděli poklonili před Králem, jehož království nemá konce. A milost především vám všem, kteří se přicházíte do tohoto chrámu klanět každou neděli.

Také máte někdy pocit, že se snažíte, pracujete, staráte se o rodinu, plníte své povinnosti, modlíte se a děláte všechno tak, jako by veškerý výsledek vaší práce závisel jen na vás? Samozřejmě je velice důležité pracovat a snažit se. Ale pro nás křesťany je zde ještě jedna velká naděje: Máme na své straně Krále. Když děláme, co nám říká a plníme Jeho vůli, náš život nemůže být neúspěšný. Záleží na tom, jestli opravdu věříme, že Ježíše Kristus je Král.

Kdybychom věděli, že za námi stojí prezident nebo aspoň ministr, dodávalo by nám to v životě určitou jistotu. Minimálně bychom se mohli spolehnout, že kdyby nás vyhodili z práce, pan prezident by se postaral, abychom sehnali nějakou jinou. A hle – zde je někdo více než prezident. Naším Mistrem a přítelem se stal Král celého světa. Má větší moc než všichni prezidenti dohromady. Věříš tomu?

Ať věříme nebo nevěříme, faktem zůstává, že Ježíš není jen malé bezbranné dítě, jak jej za pár týdnů opět uvidíme v betlémských jeslích. Ježíš není jen ten zubožený zbičovaný muž s rozpjatýma rukama, smutně shlížící z dřeva kříže. Ježíš je také ten, kterého viděli apoštolové v oblaku rozmlouvat s Mojžíšem a Abrahámem. Ježíš je ten, něhož sestoupil Duch svatý jako holubice a z nebe se ozval hlas:

“To je můj milovaný syn, toho poslouvejte.”

A konečně Ježíš je ten, kterého jednou uvidíme přicházet v oblacích s anděly, aby soudil živé i mrtvé. Nebude soudit jen naše sousedy, teroristy, hříšníky, bude soudit i mě a tebe. Na tento fakt bychom neměli zapomínat už teď. Když k němu dnes s úctou voláme: “Ježíši, Králi nebe i země, tobě se koří andělů sbor,” ať se mu zároveň koří i naše srdce. A on se na nás rozvzpomene jednou, až budeme tlouct na jeho dveře a prosit:

“Pane, Pane, otevři nám.” Rozvzpomene se, protože sám řekl, že kdo se k němu přizná před lidmi, k tomu se i on přizná před svým nebeským Otcem.

Ježíš Kristus, který kraluje včera, dnes a navěky, ať je králem vašich srdcí nejen v den slavnosti, ale také celý advent, Vánoce a po celý nový rok 2007.

To vám ze srdce přeje

Váš Svinovníček.

Již před delší dobou byl na faru zaslán následující dopis, který otiskujeme pro jeho aktuálnost v souvislosti se slavností Krista Krále až teď:

Vážený Otče,

V průběhu vánočních svátků máme v naší rodině takový zvyk navštívit mše v různých kostelích v Ostravě. Pravidelně jedna mše je v Ostravě - Mariánských Horách, jelikož jsme 15 let bydleli na sídlišti Fifejdy. Loni o Vánocích přišla řada i na svinovský kostel. Při pohledu na sochu Krista na oltáři jsem si vzpomněla na báseň, kterou Vám posílám. Možná se Vám hodí jako příspěvek do farního časopisu, který chcete co nejdříve vydat.

1. Když na rozcestí stojíš a nevíš kam se dát,
když neznáma se bojíš a vůdce měl bys rád,
tu v Ježíšovu mocnou svou slabou polož dlaň
a věřit nepřestaň.....
2. On cestou, jež tě čeká, již dávno kráčel sám.
Víš dobře čeho leká se tvoje duše tam.
On s tebou půjde jistě, jen spolehni se naň
a věřit nepřestaň....
3. A večerní když stíny se plouží po horách
a dávné tvoje viny tvůj probouzejí strach,
nic neboj se, On za ně své krve platil daň
jen věřit nepřestaň.....
4. Když vytčeného cíle, po kterém jsi tak prah,
ni v utišení chvíle jsi v světě nedosáh
Nermuť se, na Srdce jeho slož horkou svoji skrář,
a věřit nepřestaň.....
5. Až k sklonku den se schýlí přes vlny, jež se dmou,
On k slavnějšímu cíli tě dovede i tmou.
Ó, veleb jméno Ježíš a koť se mu a klaň,
jen věřit nepřestaň.....

PS: Tato báseň je vyryta na podstavci sochy Božského Srdce Páně na hoře Kristově nad přístavem v Rio de Janero v Brazílii

(p. Uškovičová Lubomíra)

Po ukončení studií v roce 1913 se Julius Pelikán usadil v Olomouci, kde soustavně pracuje na řadě realizací ve městě i okolí a krajinu Hané s její barokní sochařskou tradicí citlivě obohacuje o další výtvarný prvek. Autorova tvorba se vyznačuje širokou škálou zahrnující volnou plastiku, medailérskou činnost nebo volnou plastiku. K mimořádně kvalitním se řadí okruhy funerální (= hřbitovní) plastiky a pomníků padlým. Práce typické osobitým zpracováním, invenčním potenciálem a svěbytným projevem.

Z funerální plastiky je třeba zmínit první doloženou práci a tou je postava truchlící ženy pro náhrobek dr. Františka Šromoty, prvního českého starosty města Hranic z roku 1912. Pro město Hranice tvoří také náhrobek Václava Jonáše (1926) a pomník legionáře Jana Čapka, který byl zničen za německé okupace. Mimořádnou prací je pomník Jana Husa. Autor zde reaguje na dobovou snahu podpořit národní cítění prostřednictvím výtvarného umění. Jeho Hus je prací silně přesahující regionální umění a výtvarnou kvalitou je s ním srovnatelný pouze Bílkův Jan Blahoslav v Přerově.

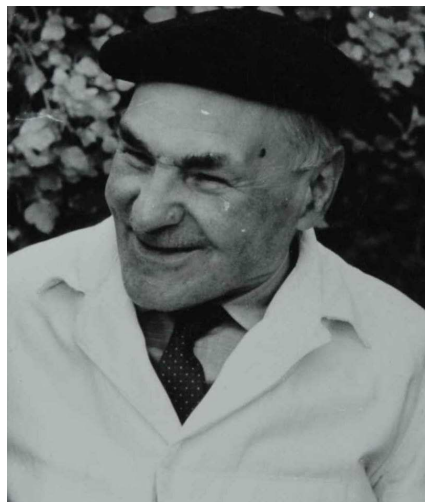
Po 1. světové válce vzniká jeho plastika Krví a železem (1919), která se stává jakýmsi symbolem svobody v personifikaci mladých mužských postav plných fyzické energie, nabitých skrytým hněvem a odhodlaným vzdorem ve tváři, s dramatickým gestem odporu vyjádřeným levou rukou na prsou se sevřenou pěstí a pravou rukou volně svěřenou podél těla s poutem a přetrženým řetězem. Tyto figury jsou plné vnitřní síly a vitality. Dalším typem jsou rekové Alšova pojetí jako v případě pomníku pro obec Senice z roku 1922. Jedná se o postavu muže v odhodlaném nakročení, svalnaté ruce s pouty, polodlouhé vlasy – bájný rek. Kompozice byla velmi citlivě doplněna v roce 1948 o počtu padlým 2. světové války. Mladá žena v jednoduchém, téměř nezřaseném šatu s kápí přes hlavu, klečí se spoutanýma rukama za zády, obličej hrdě zvednutý k nebi, ve kterém se zračí odhodlání a nezlomnost. Pro všechna díla je typická citovost bez patosu a přehnaných gest. Ve 20. a 30. letech se autor intenzivně zabývá volnou a architektonickou plastikou. Vzniká řada děl s intimním tématem mateřství, dětských podobizen a her. Je to období kdy vytváří podobizny přátel. Opět se zde snoubí dokonalost formální s niterným postižením portrétovaných osob a tyto podobizny jsou cenné nejen svou výtvarnou hodnotou, ale také dokumentační. Zajímavou prací je busta T.G. Masaryka, kterou Julius Pelikán tvořil za pobytu v Lánech v roce 1930. Od rodiny vím, že tomuto úkolu věnoval velké úsilí a vznikla celá řada Masarykových skic ve snaze co nejlépe postihnout jeho osobnost.

Ve 20. a 30. letech vznikají rovněž nevýznamnější architektonické práce. Zde je nutné zmínit budovu bývalé městské polikliniky v Olomouci z let 1925-27. Pelikán zde vytvořil alegorické postavy Stáří a Rodina. Sochy reagují na požadavek architektury, ladí s vysokým řádem a utvrzují monumentalitu díla. Souzní s tímto stylem právě určitou robustností a jednoduchou, ale pevnou modelací figur, které tvoří dominantní prvek vstupu. Zároveň se zde projevuje vliv dobového civilismu reagující na potřebu mladého státu v monumentalizaci a heroizaci práce. Další velkou prací je výzdoba kaple sv. Cyrila a Metoděje v Příkazích, která je památkou padlým v 1. světové válce z let 1924-26. Zde je mimo vnitřní výzdobu autorem vstupního reliéfu s Ukřižováním. Starozákonní téma pojal jako alegorický výjev zasazený do současnosti. Mimořádnou prací je výzdoba kostela sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci Hejčíně. Zde se nachází také zřejmě jediná autorova práce ve dřevě a tou je Madona s Ježíškem. Další významnou sakrální zakázkou je výzdoba kostela Krista-Krále v Ostravě – Svinově., na které pracoval v letech 1930 – 31.

Akademický sochař Julius Pelikán, život a dílo, socha Krista Krále ve Svinově

Vzhledem k naší farní slavnosti tedy patrocinia (tj. zasvěcení) našeho kostela Ježíši Kristu Králi, připomeňme si v tomto čísle našeho Svinovníčku několik zajímavých a snad i nových informací týkající se sochy Krista Krále v našem kostele.

Asi všichni víme, že tvůrcem jak sochy tak také reliéfů Panny Marie Hostýnské a sv. Josefa je akademický sochař Julius Pelikán. Ale tím asi většinou naše znalosti končí. Podívejme se tedy nejprve jaké informace nám poskytuje naše farní kronika. Pak si přečteme článek paní Mgr. Renaty Skřebkové, která se Juliem Pelikánem zabývá v rámci své odborné vědecké práce a je autorkou probíhající výstavy Pelikánova díla v Hranicích, a pak ještě využijme doplňujících informací nacházejících se na internetové síti.

Farní kronika:

str. 25: ...socha Krista Krále z kararského mramoru vážící 12q byla zhotovena olomouckým sochařem Julusem Pelikánem na zakázku v letech 1930 – 31 za 23 tisíc Kč. V téže době byly zhotoveny i reliéfy Panny Marie a sv. Josefa každý za 8 tisíc Kč. Sochu Krista Krále posvětil ve svátek Krista Krále v roce 1931 při dopoledních bohoslužbách poslanec P. Jan Rýpar, reliéfy světil porubský farář P. Alois Gec v týž den odpoledne.

str. 86: ...socha Krista Krále byla válečnými událostmi poškozena. Zásahem dělostřeleckého granátu skrz zeď kostela (za sochou) byla socha sražena z oltáře na zem a při pádu se ulomily obě ruce a také hlava.

str. 90: ...sochu na doporučení Julia Pelikána opravil na podzim roku 1945 sochař Sosna z Hranic. Pak byla instalována zpět na své místo a v neděli 13. ledna 1946 znovu posvěcena farářem dr. Ladislavem Kubíčkem. Ten se tím posvěcením se svinovskou farností rozloučil a nastoupil v nové farnosti v Dubu na Moravě.

Paní Mgr. Renata Skřebková nám o akademickém sochaři Juliu Pelikánovi a jeho díle napsala pro náš farní časopis Svinovníček:

Julius Pelikán (*23.2.1887 Nové Veselí u Žďáru nad Sázavou, +17.2.1969 Olomouc)

....od dětství se u něj projevil výtvarný talent, proto po absolvování základní školy pokračoval ve studiu Odborné kamenické školy v Hořicích, kterou absolvoval v roce 1905. Vzhledem ke složitým existenčním podmínkám v rodině, matka byla vdova s pěti dětmi, nastoupil v letech 1905 – 1908 na praxi v Německu a Polsku kde pracoval na sochařské výzdobě veřejných budov. Od roku 1909 pracoval v kamenickém závodě Josefa Urbana v Olomouci. Tato činnost mu pomohla získat prostředky na studium Akademie výtvarných umění v Praze v sochařské speciálce profesora Josefa Václava Myslbeka (1910 - 1913). Z doby studií je na výstavě zastoupena plastika mladého muže z roku 1910, dílo řadu let považované za nezvěstné je dokladem suverénního sochařského gesta. Julius Pelikán za něj obdržel cenu akademie. Další mimořádnou prací je Hoch s mušlí z roku 1913. Plastika má všechny typické znaky budoucího rukopisu autora – dokonalé zvládnutí anatomie lidské postavy a cit pro detail.

Dnes si povídáme... s generálním vikářem Mons. Mgr. Marcelm Tesarčíkem

Otče, mnoho svinovských farníků se s Vámi zřejmě nemělo příležitost osobně setkat. Můžete nám říct odkud pocházíte, stručný životopis a jaká byla Vaše cesta ke kněžství až na post generálního vikáře?

V osobních dokladech mám uvedeno jako místo narození Strakonice. Do první třídy jsem začal chodit v Orlové na Karvinsku a tam jsem rovněž maturoval na místním gymnáziu. V roce 1982 jsem byl přijat do Kněžského semináře na CM bohosloveckou fakultu v Litoměřicích, po dvou letech studia následovala základní vojenská služba, návrat do semináře a v roce 1989 jsem byl vysvěcen na kněze. První dva kaplanské roky kněžské služby jsem prožil v Místku. Pak už mě čekalo samostatné působení v Těrlicku, odkud jsem dojížděl do Horní Suché a Havířova - Prostřední Suché. Po vzniku samostatné diecéze mě pan biskup přeložil do farnosti Morávka (v Beskydech), současně jsem spravoval farnost Janovice. Od r. 1999 jsem byl v Novém Bohumíně a od r. 2002 jsem nastoupil do Ostravy jako generální vikář.

Co to obnáší po pracovní stránce být generálním vikářem a co to znamená pro Vás osobně?

Generální vikář je první biskupův zástupce v administrativní rovině jeho působení. Generální vikář je statutární zástupce biskupství, má tedy právo jednat jeho jménem a činit právní úkony. Jsem členem poradních orgánů biskupa - Sboru poradců, Kněžské rady, Pastorační rady diecéze. V běžné agendě vyřizuji záležitosti manželského práva - dispense a povolení, uděluji ordinariátní schválení pro některé smlouvy, supervizní činnost nad prací děkanů, někdy řeším problémy, které nastanou v komunikaci či spolupráci mezi faráři a jejich farníky. Součástí působení generálního vikáře je i určitá reprezentace biskupství při společenských událostech... Pro mne osobně je s touto službou spojeno vědomí veliké odpovědnosti - vždyť vlastně mohu ovlivnit i osudy jiných lidí, jejich mínění o Církvi... Ještě bych chtěl podotknout, že v naší diecézi jsou kromě generálního vikáře ustanoveni tři biskupští vikáři - jejich poslání vyplývá z názvu jejich funkcí: biskupský vikář pro pastorační, biskupský vikář pro Charitu a biskupský vikář pro péči o duchovní povolání.

Jak vypadá Váš pracovní týden?

Pokud nejsem mimo Ostravu, začínám pracovní den mší sv. v kapli biskupství, pak dopoledne nebo i odpoledne strávím v kanceláři - vyřizuji korespondenci, některé dny se účastním zasedání jednotlivých poradních grémií biskupa nebo i samostatných porad. Občas vykonám nějakou návštěvu - např. vizitace farnosti děkanů, konference kněží některého z děkanství naší diecéze... .

O víkendech bývají většinou návštěvy farností, často u příležitosti nějaké významné události, kterou si farnost připomíná. Občas i zastupuji kněze, kteří onemocní - a tak se dostanu i do farností mimo nějaké slavností příležitosti.

Máte vůbec nějaký volný čas a jak ho trávíte?

Myslím, že udělat si volný čas je důležité, aby člověk měl příležitost k regeneraci fyzických i duševních sil. "

Vzhledem k tomu, že víkendy mívám většinou také "pracovní", občas si udělám volný den v týdnu. Pokud je příhodné počasí, rád se projdu, jinak si rád přečtu nějakou zajímavou knihu, zajímá mne problematika "open source software

Máte nějakou svou farnost?

Ne, vlastní farnost nyní nemám - i díky tomu mám příležitost být k dispozici v kněžské službě jiným farnostem.

Končí oslavy výročí založení naší diecéze. Jak je prožíváte Vy a celé biskupství?

Po stránce organizační to bylo dost náročné - naplánování kalendáře akcí, jejich zajištění, ale jinak myslím, že pro nás všechny na biskupství bylo potěšující, že věřící - a nejen oni - měli o nabídku zájem, že tyto akce pomohly k uvědomění si toho, že biskupství má své místo v životě společnosti

Vzrostl počet kněží a věřících za těch uplynulých deset let?

Dá se říci, že počet kněží vzrostl, ba dokonce se snížil věkový průměr kněžstva. Pan biskup kdesi žertem řekl, že za těch deset let diecéze vlastně

omládla. Daří se pomalu i obsazovat farnosti, kde už dlouho kněz nesídlil, ale stejně ještě máme numericky téměř dvě třetiny farností neobsazených. Ovšem není farnost jako farnost, samotná čísla zde nejsou dostatečně vypovídající. Číselné vyjádření počtu věřících v jednotlivých létech desetiletí už není tak optimistické, je to jistě skutečnost pro zamyšlení...

Co hodnotíte pozitivně za těch deset let a na čem je potřeba ještě zapracovat?

Určitě je třeba s velikou vděčností ocenit práci Charity a podobné aktivity, kdy je příležitost ukázat, co to znamená žít Boží lásku v praxi, hodně dobrého se udělalo na poli práce s mládeží, rodinami... Na druhou část otázky odpovídá pastýřský list našeho pana biskupa, který se čte letos na slavnost Krista Krále - zdůrazňuje potřebu zapojit se do misijní činnosti církve - myslím tím jakousi domácí misii, ochotu a dispozici pomoci při hlásání evangelia naší společnosti - zde je před námi pořád velká výzva.

Kdybyste chytil zlatou rybičku a mohl si pro naši diecézi přát tři přání, jaká by to byla?

Aby co nejvíce diecézanů dokázalo odevřít své srdce a dát v něm prostor Boží lásce, vždyť bez ní se tak obtížně prochází životem...

Abychom ve vzájemných lidských sporech uměli poslouchat to, co říká ten druhý a nebyli a priori hotovi z oceněním toho druhého...

Abychom jako věřící lidé svým životem podávali pravdivý obraz o Bohu, jehož máme být svědky, a nebyli místo krásnými obrazy jeho karikaturami...

(Lukáš, Petra)

Moje první setkání se smrtí

Když jsem se z kraje letošního roku přihlašovala jako jedna z dobrovolnic pro Tříkrálovou sbírku, netušila jsem, že budu vybírat tak trochu i na sebe.

Můj jedenáctiletý syn, dvanáctiletý synovec a třináctiletý sousedovic kluk moc nadšení nejevili, protože v tomto – již téměř pubertálním věku – se jim jevilo trapné chodit po domech jako koledníci a zpívat písničku o třech králich. Až když jsem jim vysvětlila, že budeme vybírat peníze pro zakoupení auta pro mobilní hospicovou jednotku, co to vlastně hospic je a o koho se stará, ozval se v nich soucit a šli poměrně ochotně.

V polovině tohoto roku zasáhla do naší rodiny krutá rána. Tatínkovi zjistili smrtelnou nemoc a já se sestrou jsme se ocitly v situaci, která je asi pro každého tou nejhorší noční můrou.

Po krátkém pobytu v nemocnici se tatínek rozhodl ukončit léčbu a vyjádřil přání umřít doma.

Tehdy jsem si vzpomněla na tříkrálovou sbírku a mobilní hospicovou jednotku. Získat kontakt na tuto organizaci, kterou provozuje Charita, nebyl problém. Téměř ihned po mém prvním telefonátu přijela k nám domů vrchní sestra z hospice paní Pražáková z Krásného Pole. Při rozhovoru s ní jsem získávala postupně přesvědčení, že to společně zvládneme a že se o ně můžeme opřít, protože naše hrůza z toho, co mělo přijít, byla obrovská.

Nastávající 3 měsíce byly opravdu z těch nejhorších v mém životě, ale „naše“ hospicové sestřičky nám byly tak velkou oporou, že to nelze slovy vůbec vyjádřit. O tatínka se staraly jak po zdravotní stránce – píchaly mu injekce proti bolesti, ale často u něj seděly a jen tak ho hladily po vlasech nebo ho držely za ruku a povídaly si s ním. Dodávaly mu sílu a ujišťovaly ho, že se na ně může ve dne v noci obrátit, pokud by nastaly bolesti, kterých se tatínek velice obával.

Ve chvílích tatínkovy smrti byly s námi u jeho lůžka a jednou rukou držely za ruku tatínka a druhou rukou držely nás. Plakaly s námi nad ním a modlily se spolu s námi. Pak nám pomohly tatínka přepravit do rakve, umýt ho a obléct a zůstaly s námi, dokud tatínkovo tělo neodvezla pohřební služba. Ještě když sestřičky odcházely, ujišťovaly nás, že kdybychom cokoli potřebovaly, můžeme se na ně obrátit.

Na „naše“ hospicové sestřičky nikdy v životě nezapomenu a mou vděčnost nedokážu vůbec vyjádřit. Viděla jsem, že i člověk s tou nejstrašlivější diagnózou může odejít ze světa v klidu, smíření, bez bolestí a obklopen láskou. A za to budu našim hospicovým sestřičkám do konce života děkovat a modlit se za ně.

(Hana Trtílková)

a)

b)

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI NÁBOŽENSKÉHO ŽIVOTA

První osobností je pražský arcibiskup František kardinál Tomášek, viz. a).

Druhou osobností je hrabyňský farář a významný kazatel P. Jan Böhm, viz. b).

Podzimní farní pot' do Turzy Slezska

Uskutečnila se v sobotu 7. října za účasti asi 30 poutníků.

Sešli jsme se za krásného počasí před 8 hodinou u kostela a po nezbytných formalitách jsme vyjeli směrem na Hlučínsko. Naši první zastávkou byla Vřesina u Hlučina. Mají tam pěkný kostel postavený v r. 1930 podle plánů stejného architekta jako náš. Některé detaily obou staveb se shodují. Je to jediný kostel v ČR zasvěcený sv. Vilémovi.

Byl postaven za krátkou dobu 5 měsíců.

Další zastávkou byl nový kostel v Darkovicích, který stavěla celá obec. Zaujala nás plastika sv. Hedviky - patronky kostela a zajímavá montáž sochy P. Marie na tmavém dřevě.

Pokračovali jsme pak v cestě do Polska do poutního místa v Furýr Slezska, které bylo cílem naší pouti. Poutní chrám předčil všechna naše očekávání. Byl postaven v r. 1947 a je zasvěcen P. Marii Fatimské. Kromě nádherného interiéru, jemuž vévodí obraz P. Marie, má tento chrám svou zvláštní atmosféru prosy-

cenou modlitbami poutníků. Je to místo, kde věřící prosí o pomoc v těžkých životních situacích a kde bylo mnoho proseb vyslyšeno. Svědčí o tom z vděčnosti věnované šperky a jiné cennosti lemující stěny kolem oltáře. Při našem příchodu právě končila mše sv. za hojně účasti věřících, ale bylo umožněno, aby o. Jan složil mši sv. pro naše putníky. Srdečně nás přivítal místní pan farář, jehož polštině jsme všichni dobře rozuměli. Zval nás na některou ze slavností, které probíhají po celý rok, hlavně na 13. každého měsíce, kdy jsou bohoslužby pro nemocné. Po mši sv. jsme se modlili u dvaceti kapliček věnovaných tajemstvím sv. růžence, rozmístěných kolem přístupných cest k chrámu.

Plni silných duchovních prožitků jsme nastoupili zpáteční cestu do Česka. Po zastávce na oběd jsme pokračovali do Havířova – Šumbarku, kde je kostel a oltář sv. Dona Bosca. Poslední zastávkou byly Václavovice. Postavili si tam velice pěkný kostel zasvěcený sv. Václavu. Je vybaven pozoruhodnými varhanami, které v nových kostelích pro jejich nákladnost zatím schází. Rozloučili jsme se svatováclavským chorálem a vraceli se s krásnými zážitky domů.

Náš dík patří o. Janovi, který celou pouť doprovázel zasvěceným výkladem a manželům Dluhošovým za obětavou přípravu poutního zájezdu.

(K.S)

**Svatost křtu, svaté přijímání,
svatby, pohřby (září, říjen, listopad)**

Křty:

Pavλίna Rabová (1.10.)
Marie Urbánková (1.10.)
Martin Folvarečný (8.10.)

Pohřby:

Marián Sikoň (+2. 9.)
Věra Sitová (+18. 9.)
Amálie Maxiánová (+23. 10.)
Werner Grygarčík (+1. 11.)

„Účastníci zájezdu“ Po svinovsku, aneb lidovecké vinobraní 2006

Když už mají pracující po letní dovolené, školáci první týdny školy za sebou, vysokoškolákům se blíží začátek zimního semestru, podzim už klepe na dveře a v supermarketech se začíná objevovat vánoční výzdoba a hrát koledy, to je znamení že se blíží dlouho očekávaný zájezd KDU-ČSL na Jižní Moravu na vinobraní.

Organizátoři domluvili vinný sklípek v Brodě nad Dyjí, nedaleko Mikulova.

Odjezd byl stanoven na sobotu 30. září v 7:00 hod před kostelem. Po krátkém rozloučení se se Svinovem projíždkou k nádraží a zpět jsme se vydali na cestu. Jak tomu bývá zvykem, již brzy po odjezdu zavládla v autobuse skvělá atmosféra doprovázená občasným zpěvem a veselou náladou.

První naše zastávka byla v Horních Moštěnicích, kde se stáčí Hanácká kyselka. Někteří využili ochutnávky přírodní neslazené minerální vody, jiní sáhli raději do vlastních pálených zásob.

Pak jsme již jako tradičně navštívili hrob pátera Němce v Huštěnovicích, kde jsme krátkou modlitbou vzpomněli na tohoto bývalého svinovského duchovního správce.

Další naše zastávka byla v Petrově u Hodonína, kde se nachází areál tvořený jedněmi z nejstarších vinných sklípků (ve stylu krásné lidové architektury) u nás. Sklepy nazývané Plže získaly své jméno podle značného výskytu hlemýžďů v této oblasti. Vinné sklepy jsou připomínány již v 15. století.

Z Petrova jsme se přemístili do lednicko-valtického areálu, kde jsme ve svém volném programu nejdříve navštívili město Lednice a zdejší překrásný zámecký park, ve kterém bylo možno prohlédnout botanický skleník, rozhlednu Minaret, Janův hrad a samozřejmě Lednický zámek. Jen škoda, že jsme měli málo času, takže bylo nemožné shlédnout všechny tyto krásné kulturní i přírodní památky. Ve Valticích na nás opět dýchla vinařská atmosféra, neboť jsme zde navštívili Vinné sklepy Valtice a zúčastnili jsme se poučné exkurze s odborným výkladem paní průvodkyně o výrobě vína, zrání v sudech, stáčení a podívali jsme se i do sklepa z roku 1640, pro jeho půdorys nazývaný „Křížový“. Ve zdejších sklepích panuje neopakovatelné klima – vše voní vínem, vše připomíná tradici. V sudech lze tušit tajemný život rodícího se vína, nápoje králů, mudrců, básníků, nápoje optimismu, radosti a přátelství.

Poté jsme se vydali na cestu do kempu, při které se nás už ujal pan sklep mistr. Ten nás zavedl ještě na svůj vlastní vinohrad, který jsme měli možnost si prohlédnout a poté i ochutnat pravý burčák.

Po ubytování v kempu Merkur v Pasohlávkách následoval přesun do vinného sklípku. Zde nás čekalo vřelé přijetí, přípitek domácím šampusem, bohaté pohoštění, občerstvení a samozřejmě nemohlo chybět ani to, kvůli čemu jsme zde přijeli. Po chvíli zavládla skvělá atmosféra plná legrace a zpěvu doprovázeného hrou na kytaru.

Druhý den jsme se přesunuli do Mikulova, kde jsme se zúčastnili nedělní mše svaté v kostele sv. Jana Křtitele, který je součástí komplexu bývalého gymnázia řádu zbožných škol (piaristů) a poté jsme měli volný program k prohlídce města.)

Ten jsme využili k návštěvě a prohlídce místního zámku, kde sídlí mimo jiné i vinařské muzeum, jehož součástí je vzácný tzv. Desátkový sud s obsahem 1 010 hl z roku 1643. Po bohatých zážitcích z Mikulova následovala už jen cesta domů. Během celé cesty autobusem se o nás vzorně starala paní zdravotnice, která pravidelně rozlévala do zapůjčených kalíšků medicínu proti nevolnosti.

Děkujeme všem, kteří letos s námi na lidovecké vinobraní jeli a dopomohli opět ke skvělé atmosféře celého zájezdu.

Na setkání zase za rok se těší

(Petr Kořistka & Vladimír Kružík)

Podzimní pout' roku 2006

Termín : 7. října

Čas odjezdu: 8 hod

Místo odjezdu: kostel Krista Krále ve Svinově

Den Růžencové Panny Marie

Naši první zastávkou byla Vřesina u Hlučína, kde se nachází kostel zasvěcený svatému Vilémovi. Tamní duchovní správce P. Wojnar nám přiblížil historii kostela. Ten nám v mnohém připomíná náš svinovský kostel, neboť na stavbě obou se podílel stejný stavitel. Od P. Wojnara jsme přijali na cestu nejen sv. požehnání, ale i brožurky, které hovoří o historii vřesinského kostela.

Druhou zastávku jsme si udělali v Darkovicích v nově postaveném kostele, který byl vysvěcen 3. 7. 2005 a je zasvěcen sv. Hedvice. Kostel nám zpřístupnil tamní pan kostelník. Ten nám řekl, že se stále pracuje na jeho vnitřním vybavení. Mohli jsme ocenit darkovické věřící, kteří si kostel téměř sami vybudovali.

K hlavnímu místu naší poutě, do polské Turzy Šlaskiej, jsme dojeli kolem jedenácté hodiny. Zde, v kostele, který je zasvěcený Matce Boží Fatimské, pro nás poutníky sloužil otec Jan mši svatou. Po krátké individuální prohlídce kostela jsme si společně prošli jednotlivá zastavení křížové cesty, která se nacházela venku v blízkosti kostela. Slovem nás provázel otec Jan.

Odtud jsme zamířili na naše území, do restaurace U Rákosníčka, kde jsme chutně pojedli.

Den se přehoupl do času odpolední svačiny a naše putování se nachýlilo ke svému závěru.

Čtvrtou zastávkou byl kostel v Havířově-Šumbarku, kostel, který je zasvěcen Donu Boskovi a jehož součástí je církevní středisko volného času. Tamní pan farář Jašek nám slovně přiblížil celý areál a po krátké modlitbě uvnitř kostela jsme odjeli do Václavovic. Od roku 2001 zde stojí kostel zasvěcený patronu naší země. Byli jsme očekáváni panem kostelníkem. Také on nás seznámil s historií stavby kostela. Naši pout' jsme zakončili společnou modlitbou a zpěvem chorálu ke svatému Václavovi.

Návrat byl kolem 17,30 hod.

P. S. Velké poděkování patří otci Janovi a manželům Dluhošovým za to, že se pout' uskutečnila! Duchovní zážitek každého z nás byl vždy umocněn nejen společnou modlitbou a zpěvem, ale i prohlídkou každého svatostánku, který jsme navštívili.

(S.P.)

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI NÁBOŽENSKÉHO ŽIVOTA

Tato nová rubrika „významné osobnosti náboženského života“ se pokusí otázkovou formou připomenout některé významné lidi – muže i ženy vztahující se k životu církve v našem regionu. Metodou otázek a postupných nápověd nechť si čtenář ve své paměti dohledává souvislosti týkající se jednotlivých osobností, uvědomí si výrazné vlastnosti či schopnosti těchto lidí a nechť sám nalezne odpověď na to, o kterou osobnost se jedná. Dnes tedy hned dvě osobnosti - dvě série otázek:

1. Narodil se ve Studénce v r. 1899.
2. V r. 1922 byl v Olomouci vysvěcen na kněze.
3. Věnoval se náboženské výchově dětí jako kněz - katecheta a pokračoval dále ve studiu.
4. Od r. 1934 vyučoval na bohoslovecká fakultě v Olomouci,
5. V říjnu roku 1949 byl tajně vysvěcen na biskupa.
6. Svou první veřejnou biskupskou mši sv. měl ve Svinově na slavnost Krista Krále 30. října 1949.
7. V r. 1951 byl zatčen a tři roky prožil na nucených pracích v komunistickém pracovním táboře v Želivu.
8. Jako jediný český biskup se zúčastnil všech jednání 2. vatikánského koncilu.
9. V r. 1977 byl jmenován pražským arcibiskupem a také kardinálem.
10. Svými postoji a kritikou porušování lidských práv se stal významnou morální autoritou v boji proti komunismu.
11. V listopadu 1989 přivedl do Říma české poutníky ke slavnosti svatořečení Anežky Přemyslovny.
12. Zemřel v r. 1992 v Praze, je pochován v katedrále sv. Víta.

Odpověď:.....(viz časopis)

1. Pocházel ze Studénky, kde se narodil v roce 1824.
2. Knězem se stal v roce 1852.
3. Angažoval se pro posílení národnostního uvědomění českého lidu ve Slezsku, hlavně na Opavsku.
4. V roce 1863 se stal duchovním správcem na významném poutním místě v rakouském Slezsku.
5. V letech 1885 – 1887 zde vybudoval nový chrám zasvěcený Panně Marii.
6. Na tomto poutním místě působil 46 let.
7. Jeho kázání pronášená v opavským nářečím přitahovala velké množství posluchačů.
8. Petr Bezruč na něj vzpomíná ve své básni „Hrabyň“.
9. Navštěvoval svinovskou faru, kde se svinovským farářem Dr. Ladislavem Kubíčkem vždy vypil pověstné „kafeisko.“
10. Zemřel v roce 1909 a je pochován u kostela v Hrabyňi na jeho pravé straně.
11. Na čelní zdi farní budovy v Hrabyňi má instalovanou pamětní desku.

Odpověď:.....(viz časopis)

Nepotřebuje k tomu žádné předvádění, žádné přizpůsobování. Žije něčím novým, čemu se jiní mohou nejprve nechápavě pousmát, ale pak v tom mohou najít i svou cestu. Je málo těch, kteří poznali Krista právě skrze nenucený příklad těch, kteří mu nejen uvěřili, ale taky si jej zamilovali? A podobají se tak trochu slunci, které nám nepředkládá žádné teorie, ani nás o ničem nepřesvědčuje, ale prostě svítí a hřeje, protože je samo plné ohně. Denně se k němu pozvedají miliardy tváří a miliardy očí díky němu vidí. Bůh naši diecézi obdaroval taky dvěma novými blahoslavenými mučedníky: Marií Antonínou Kratochvílovou a otcem Dominikem Trčkou. Kolik lidí, svědků mučedníků si díky příkladu jejich věrnosti a lásky mohlo srovnat svůj život a najít štěstí!

Milovaní bratři a sestry, má-li být opravdu požehnaná naše misijní práce v této diecézi pro dobro její a pro dobro celé společnosti, pak je třeba opravdu průběžně a poctivě sledovat stav své víry a kořeny, ze kterých vyrůstá. Je to touha a ochota něco slyšet, nebo jen zvědavost, kterou chce člověk uspokojit chvilkovým viděním? Nebojme se mluvit v rodinách o Bohu nenuceně, ale moudře. Slyšíme stížnosti na mladou generaci, ale co oni od nás slyšeli o Bohu a jakým způsobem se o tom mluvilo, když už se mluvilo? Není ze strany rodičů upíráno jejich dětem slyšení Božích pravd v hodinách náboženství tím, že je buď vůbec nepřihlásí, nebo je ani nezajímá, zda výuku navštěvují? Bůh slyší taky třeba to, jak se rodiče při křtu svých dětí zavázali slibem k této své misijní práci pro dobro svých dětí, a tím i budoucnosti diecéze, církve a národa...! A až z tohoto základu víry vyrostе důvěra v Boha, můžeme se těšit i na novou civilizaci lásky, ne citové, ale opravdové, obětavé a trvalé – a to bychom měli chtít všichni.

Svěřuji s láskou každého z vás, svou diecézi i sebe ochraně, přimluvě a mateřské péči Panny Marie, která božství svého Syna také neviděla, ale v toto božství hluboce věřila, protože slyšela andělské zvěstování a celou bytostí je přijala. Pak taky mohla svou vírou vyvolat i první viditelné potvrzení božství svého Syna v Káně Galilejské.

Do celé misijní práce pro společné nadpřirozené dobro diecéze i společnosti vám všem z celého srdce žehnám ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.

Váš František Václav Lobkowicz biskup ostravsko-opavský

MO KDU-ČSL Svinov Vás srdečně zve na dvě připravené akce

Tradiční svinovské vázání adventních věnců

Sobota 2. prosince 2008 od 14:00 do 18:00 hodin ve školní jídelně Základní školy Bílovecká 10, Ostrava – Svinov.

Větve jehličnanů a chvojek včetně borovicových šišek jsou zajištěny (zdarma), svíčky, ozdoby či jiné dekorace je možné přinést s sebou

nebo budou k zakoupení na místě od profesionálních aranžérů, kteří vám budou nápomocni

při výrobě adventního věnce podle vašich představ a požadavků.

Tradiční lidový ples

se koná v sobotu 13. ledna 2007 od 19:00 hodin v kulturním sále autoškoly Spáčil na Bílovecké ul.

cena vstupenky 120,- Kč, občerstvení zajištěno, bohatá tombola.

Předprodej vstupenek u pana Dluhoše před kostelem.

Srdečně vás všechny zveme a těšíme se na vaši účast.

Jedna naše farnice (M.M.) po vyslechnutí velice zajímavého pořadu na rádiu Proglas požádala o zaslání jeho textové verze a předala naši redakci s prosbou, aby byl ve Svinovničku uveřejněn. Autoři z rádia Proglas zdůrazňují v doprovodném slovu, že jde o upravený text.

Příběh k zamyšlení... Být či nebýt zaneprázdněný?
(tak trochu připomíná knížku Rady zkušeného ďábla C. S. Lewise)
(přečtěte si, i když nemáte čas)

Satan si prý nedávno svolal celosvětové shromáždění všech démonů, aby předložil zcela nový plán na potření lidstva. Ve svém úvodním projevu prohlásil:

"Jak vidíte, nemůžeme křesťanům zabránit, aby chodili do kostela. Nemůžeme jim zabránit, aby si četli Bibli a znali pravdu. Dokonce jim nemůžeme zabránit ani v tom, aby si vytvořili důvěrný vztah se svým Spasitelem. Nechejme je tedy, ať si chodí do kostela. ALE připravme je o čas, aby neměli čas budovat si vztah k Ježíši Kristu!"

Pak ďábel zahřímá: "Chci od vás, abyste lidem zabránili v kontaktu se Spasitelem, aby s ním po celý den nenavázali spojení!"

"Ale jak to máme udělat?" volali démoni.

A ďábel se usmál: "Snažte se, aby byli lidé pořád *zaneprázdnění* nedůležitými věcmi a vymyslete si spousty možností, jak zaměstnat jejich mysl. Stačí je pokoušet, aby utráceli, utráceli a utráceli a pak si půjčovali peníze. Přesvědčte jejich ženy, aby chodily do práce a trávily tam spousty času. Namluvte jejich manželům, že pravý muž musí pracovat šest až sedm dní v týdnu, deset až dvanáct hodin denně i doma, aby vydělal spoustu peněz a tak si dovolit žít svůj zajištěný a prázdný život. Zabraňte rodičům trávit čas s dětmi. Až se jejich rodiny rozpadnou, nebude už v jejich domovech úniku od pracovního stresu! Působte neustále na lidskou mysl, aby neslyšeli onen tichý, nenápadný hlas z nebe! Zlákejte ty hlupáky, aby si na cestách neustále pouštěli rádio nebo magnetofon, aby měli doma neustále zapnuté televizory, DVD přehrávače a počítače, a dohlédněte na to, aby v každém obchodě a restauraci neustále vyhrávala hlasitě světská hudba. To zcela zaměstná jejich mysl a přeruší jejich spojení s Kristem."

"Dále dbejte, aby měli na stolcích u kávy spoustu časopisů a novin. Čtyřicet hodin denně útočte na jejich mozek zprávami. Při řízení aut je vyrušujte billboardy."

"Naplněte také jejich e-mailové schránky hloupostmi, katalogy zboží, sázkami, pornografií, všemožnými novinkami a zvláště nabídkami slev, výrobků a služeb zdarma s falešnými nadějemi."

"V novinách, časopisech a v televizi neustále ukazujte pouze hubené, přešlechtěné modelky, aby muži začali věřit, že nejdůležitější na ženě je vnější krása a aby začali být nespokojení se svými manželkami. Snažte se, aby byly manželky příliš unavené, než aby mohly v noci milovat své muže. Přidejte jim k tomu i bolesti hlavy! Pokud nedají svým manželům potřebnou lásku, začnou si ji muži hledat jinde. Tohle jejich rodiny rychle rozbije."

"Dejte jim vypaseného Santa Clause s pytlíkem hraček, abyste je odvedli od vysvětlení skutečného smyslu Vánoc jejich dětem. Dejte jim velikonočního zajíčka s čokoládou, aby nemluvili o Zmrtvýchvstání a moci nad hříchem a smrtí."

"Naplňte jejich život spoustou dobrých věcí, které by měli vykonat, aby se vyčerpali a neměli čas čerpat sílu od Ježíše. Tak budou brzy na všechno sami a kvůli všem dobrým věcem obětují své zdraví a rodinu."

"TO ZABERE! Bude to fungovat!"

"To je ale plán!" zajásali démoni a pustili se horlivě do díla.

Dnes a denně se někdo snaží, abychom stále víc a více zaměstnaní a uspěchaní a neustále pobíhali sem a tam. Abychom měli málo času na svého Boha, na čtení Bible a své rodiny. Abychom neměli čas druhým říci o tom, že Ježíš má moc naprosto změnit lidský život. Že bychom se tak snažili my sami?

Jak úspěšný je tenhle ďábelský plán v našich rodinách? Posuďte sami. Blížící se advent k tomu bude vítanou příležitostí!

"Veďte je k tomu, aby byli nezřízení i při odpočinku. Snažte se, aby se z rekreace vraceli vyčerpaní. Zaměstnávejte je, aby neměli čas jít do přírody a přemýšlet o Božím stvoření. Posílejte je místo toho do zábavních parků, na sportovní akce, hry, koncerty a do kina."

"Hlavně je pořád a neustále zaměstnávejte!"

"A až se setkají k duchovnímu společenství, navedte je, aby vedli plané řeči a klábosili o všem a o ničem, aby tak odešli domů se špatným svědomím."

(M.M.)

3. Boží přikázání – neděle 15. října

Ne vždy je pro mě neděle dnem, kdy se mi podaří „dobít baterky“ na další pracovní týden. Ale neděle 15. října jsem si prožila krásně.

Při vstupu do našeho kostela před začátkem ranní mše svaté mě přivítali sourozenci Jendruchovci ze Slovenska svým zpěvem, který mě a ostatní farníky provázel téměř při všech zpívaných částech probíhající mše svaté. Jejich hudba mi zněla v uších i v duši i doma, když jsem si přehrávala jejich tvorbu na zakoupených kazetách.

Po nedělním obědě a pohádce (mimoходом o lidské duši) jsem na programu ČT 1 sledovala deseti-minutové pražské vydání Křesťanského magazínu.

Podvečer svátečního dne jsem zakončila na programu ČT 2 pořadem zvaným Prolínání světů, jehož průvodcem je již po několik nedělních večerů pan profesor Tomáš Halík. Tento díl byl na téma Smrt – jak ji prožívají, přijímají a chápou nejen křesťané.

Ne že bych ostatní farníky chtěla nabádat k vysedávání před TV obrazovkou, ale v těchto případech nelituji času takto stráveného

(S. P.)

Pastýřský list na Slavnost Ježíše Krista Krále - 26. listopadu 2006

Milovaní bratři a sestry !

S láskou a radostí posílám dnes každému z vás pozdrav s přáním Kristova pokoje a dobra od naší ostravské katedrály, která je – jak jistě víte – zasvěcena Božskému Spasiteli Ježíši Kristu. Právě dnes, o Slavnosti Ježíše Krista Krále, slaví svou poutní slavnost. Tato slavnost je v celé církvi vnímána a slavena jako koruna celého liturgického roku a jako jeho slavnostní završení. Tato skutečnost nás má upevnit ve víře, že celý život křesťana je nasměrován k budoucí slávě v Božím království. Není překážkou skutečnost, že na této cestě nás potkávají všelijaké kříže a obtíže, ty mají pouze časnou podobu. Letošní oslava má v naší diecézi charakter díkůvzdání za uplynulý rok, ve kterém jsme děkovali Bohu za deset let naší ostravsko-opavské diecéze. Připomínali jsme si ony „veliké věci, které vykonal ten, jenž je mocný a jehož jméno je svaté.“ Tyto věci nejsou mrtvým inventářem, který se tu za deset let nahromadil. V nich ve všech pulsuje Boží život, díky němuž se rozvíjejí a rostou. Bůh sám je naplňuje svou přítomností a provází milostí a požehnáním. Tento rys můžeme pozorovat v celých dlouhých dějinách církve, která se rozvíjí a roste, i když na mnoha místech našeho světa je pronásledována a vysmívána. Tato skutečnost se v dějinách nevyhnula ani našemu národu. My ale s jistotou víme, že Bůh je v ní a s ní.

Slavnost Ježíše Krista Krále ale nemůže být tečkou za všemi díky a radostí. Má-li Boží dílo nadále růst pro život jednotlivce i světa, musíme se ptát, co a jak dále. Příští neděli vstoupíme do posvátné doby adventní, kdy uslyšíme jaksi výrazněji zprávu o tom, že „anděl Páně byl poslán k Panně Marii, aby jí zvěstoval radostnou zvěst.“ Anděl je poslán, aby zvěstoval, a Panna Maria je blahoslavená ne proto, že něco viděla, ale že uvěřila, že se jí splní to, co jí bylo zvěstováno od Pána. A Slovo se stalo Tělem...! Tato skutečnost je inspirujícím motivem pro církev, protože jí připomíná její misijní poslání. Misie totiž nejsou jen v zemích daleko od nás, ony jsou všude, tedy i u nás. I Pán posílá své apoštoly a jejich nástupce a spolupracovníky v neustálé apoštolské posloupnosti, aby skrze ně dále zvěstoval. A já taky děkuji Pánu Bohu, že za deset let diecéze jsem mohl vysvětit dvaasedmdesát nových kněží, kteří dnes tvoří nemalou část našeho duchovenstva. Poslání každého z nás je tedy misijní. Pán svým učedníkům dává neomluvitelný úkol být jeho svědky. Svědek není ten, kdo něco předvádí. Svědek není ten, kdo něco nabízí a vysvětluje všechny výhody nabízeného. My jsme si až neuvěřitelně zvykli dívat se. Naučila nás to a stále učí reklama, která se dere do našeho života všemi možnými způsoby. Protože ale zůstává jen u dívání, rozum se nejednou dostává mimo použitelnost a člověk běží za tím, co se mu ukazuje, a nejednou se zadluží na hodně dlouho. Bůh jedná zcela opačně: nic neukazuje, ale promlouvá, zvěstuje a člověk naslouchá, přijímá, uvažuje.

Tady bych chtěl velmi naléhavě zdůraznit mechanismus víry: to není reakce na vidění, ale na slyšení, protože co vidím, to už vím, tomu nemusím věřit. Bůh nejednou ukrývá viditelné skutečnosti, abychom více přemýšleli, protože touto cestou se vyvíjí vztah k tomu, co je hlášáno. Bůh není předmět naší víry, ale osobnost naší víry, jak připomíná papež Benedikt XVI. Předmět může být charakterizován, ale k osobnosti se vyvíjí vztah. Tady se pak vyvíjí další dvě božské ctnosti, které vztah představují, a to je důvěra a nejvyšší ctnost, která svědčí o Bohu v nás nejvíce – láska. Tato třetí, nejvyšší ctnost zůstává i po překročení prahu věčnosti a stává se jakousi vstupenkou do Božího království. Než se čas naplní a každému z nás se tak stane, je právě láska k Bohu nejdokonalejším a jediným stavebním materiálem nového člověka, který se ve svatém křtu narodil z vody a Ducha Svatého. A čím více se v lásce k Bohu stává novým člověkem, tím více vydává svědectví taky svému okolí.

Předvánoční příležitost ke svátosti smíření:

- Středa 20.12. od 7,30 – 8,30 h.
- Čtvrtek 21.12. od 16,30 – 17,30 h.
- Pátek 22.12. od 15,00 – 17,30 (budou přítomni 3 zpovědníci)
- Sobota 23.12. od 8,00 – 10,00 h.

Vánoční pořad bohoslužeb:

- **Neděle 24. 12.: 4. neděle adventní + Štědrý den**
 - ♦ mše sv. 8,00 h.
 - ♦ otevírání betléma 15,00 h. (možnost odnést si domů betlémské světlo)
 - ♦ půlnoční mše sv. se sborovým zpěvem 24,00 h.
- **Pondělí 25. 12.: slavnost Narození Páně = Boží hod vánoční**
 - ♦ mše sv. v 8,00 a 10,00
- **Úterý 26. 12.: sv. Štěpána**
 - ♦ mše sv. v 8,00 h.
- **Středa 27. 12.: sv. Jana evangelisty**
 - ♦ mše sv. v 7,00 h.
 - ♦ tradiční výlet na Jistebnické rybníky – sraz u fary v 8,30h.
- **Čtvrtek 28. 12.: svátek zavražděných betlémských dětí**
 - ♦ mše sv. v 17,30 h.
- **Pátek 29. 12.: mše sv. v 17,30 h.**
- **Sobota 30. 12.: mše sv. v 7,00 h.**
- **Neděle 31. 12. 2006: svátek Sv. Rodiny Ježíše, Marie a Josefa**
 - ♦ mše sv. v 8,00 h. 10,00 h. s obnovou manželských slibů
 - ♦ po mši sv. v 10,00 bude pobožnost na ukončení roku 2006
- **Pondělí 1. ledna 2007: slavnost Matky Boží Panny Marie (Nový rok 2007)**
 - ♦ mše sv. v 8,00 a 10,00 h.
- **Slavnost Zjevení Páně = svátek Tří králů**
 - ♦ pátek 5. ledna v 17,30 h. slavná mše sv., při které bude posvěcena voda, křída a kadidlo
 - ♦ sobota 6. ledna v 7,00 h. slavná mše sv.
- **Neděle 7. ledna: svátek Křtu Páně (závěr vánoční doby)**
 - ♦ mše sv. v 8,00 h. a 10,00 h. (při mši sv. v 10,00 h., která je obětována za všechny pokřtěné v uplynulém roce 2006, budou zpívat spojené pěvecké sbory z Polanky a Klimkovic)
- **Běžný a sváteční pořad bohoslužeb v ritu řeckokatolické církve ve svinovském kostele**
 - ♦ Každou sobotu v 16,00 h. je sloužena svatá liturgie (= mše sv. v ritu řeckokatolické církve)
 - ♦ Dále bude svatá liturgie v následujících svátečních dnech:
 - ♦ pátek 8. 12. na slavnost Neposkvrněného Početí Panny Marie v 10 h.,
 - ♦ pondělí 25. 12. na slavnost Narození Páně v 16,00 h.,
 - ♦ úterý 26. 12. na svátek sv.Štěpána v 16,00 h.

Starozákonní inspirace na svatováclavském festivalu

Je-li sedmička šťastné číslo, jistě se stala šťastnou i pro letošní III. ročník Svatováclavského festivalu.

V pořadí sedmý koncert, který se uskutečnil ve středu 4. října ve svinovském kostele Krista Krále, byl pro všechny přítomné jistě mimořádným zážitkem. Byli jsme svědky ne právě tradičně pojatého koncertního večera, jenž byl koncipován jako pásmo recitací starozákonních textů, doplněných hebrejskými písněmi a doprovázených projekcí obrazů Karla Harudy.

V úvodní části večera recitátor Alfred Strejček připomněl biblický příběh krále Davida a jeho syna Šalomouna. Jeho působivý přednes byl přítom prokládán hebrejskými písněmi v interpretaci Moniky Žákové a Jana Matěje Raka. Dramaturgickým těžištěm programu byla jedna ze starozákonních knih – Píseň písní Šalomounových, jejíž interpretace pokračovala v podobném duchu. Soubor hebrejské milostné poezie zde byl pojat jako milostný dialog (A. Strejček a M. Žáková), který byl opět průběžně doplňován hebrejskými písněmi pro sólový hlas a kytaru (M. Žáková a J. M. Rak).

Celý večer byl postaven na vynikajících výkonech všech umělců. Alfréd Strejček opět prokázal své mistrovství v interpretaci poezie i prózy a jistě v první části ohromil posluchače sugestivním podáním příběhu o Davidu a Goliášovi, který (ač značně obsáhlý) přednesl z paměti. Pro ty, kteří znají herečku Moniku Žákovou především z filmů, seriálů, inscenací a dabingu, byl jistě zajímavým překvapením její přirozený, živelný a zdravě muzikantský hudební projev. Kytarista Jan Matěj Rak reagoval citlivě nejen na úvodní vyprávění v sólových vstupech, ale také v hebrejských písních vystupoval jako spolehlivá opora zpěvačky. Na pozoruhodném vyznění večera měla zásluhu i doprovodná projekce obrazů akademického malíře Karla Harudy, která dodala celému projektu neopakovatelnou atmosféru.

(Hana Adámková)

Blíží se vázání adventních věnců

Už se nemůžu dočkat, až se zase všichni sejdeme ve školní jídelně při vázání adventních věnců.

Atmosféra je vždy tak úžasná, že z tohoto pocitu čerpám ještě hodně dlouho. V pátek vždy napeču buchty a koláč, kterým přispěji ke společnému občerstvení a v sobotu dopoledne jdu pomáhat při přípravě jídelny. Všude už cítím vánoční atmosféru. „Voní tam chvojí, které „kluci“ přepravují do beden, chystáme šišky, cesmíny, slaměnky, připravujeme stoly a náradí. Sem tam si dáváme štamprlíčku, přičemž kolem cítíme radost a přátelství.

Přímo bytostně mám pocit, že patřím ke společenství, o kterém se v bibli píše.

(Hana Trtílková)

Vánoce ano či ne?

Na tuto podivnou otázku určitě většina dotázaných odpoví: „Ano.“ Vyjádří se tak i za své nejbližší a vzpomenu si možná i na „lidi dobré vůle,“ vždyť právě o Vánocích jsme slýchávali: „Sláva na výsostech Bohu a na Zemi pokoj lidem dobré vůle.“ Je tu také další inspirace. Umíme ještě zazpívat: „Nám, nám narodil se.“

Jenže, kdo jsou to ti „lidi dobré vůle?“ My? A narodil se tedy i nám?

Vánoce – vánoční ANO – patří především těm nejubožejším, nejstatečnějším a nejnešťastnějším: dětem bez rodičů, nešťastně rozloučeným matkám a otcům; všemi opuštěným a osamělým osobám, k nimž nikdo nechodí; chudým, trpícím, nemocným, nepohyblivým; lidem, kteří přišli o své nejdražší; mužům a ženám, nespravedlivě pronásledovaným pro svou víru a přesvědčení; bezdomovcům, vězňům, ba dokonce i prostitutkám a drogově či jinak závislým.

Všichni potřebují **pokoj, pohlázení, podání pomocné ruky, dobré slovo, úsměv, obdarování a LÁSKU...**

Když to vše správně pochopíme, přijmeme za své a dopřejeme těm druhým, stane se i my těmi „lidi dobré vůle“ a zjistíme, že i „nám“ ty Vánoce patří.

Až budeme svým milým a přátelům přát krásné Vánoce, zalistujme ve svém svědomí, kolika lidem jsme je takové připravili a dopřáli.

(Ž.L.)

Vzpomínka na dovolenou

Koncem srpna jsme odjeli na dovolenou do Chorvatska. Jaké bylo mé překvapení, když při vstupu do restaurace na čelní stěně visel kříž. S tímto symbolem křesťanství jsem se u nás ve veřejných místnostech snad nesetkala nikdy. Ale Chorvatsko je přece převážně katolická země, vzpomněla jsem si.

Při prohlídce města jsme přišli k malému kostelu postavenému někdy na konci 19. století, zasvěcenému sv. Nikolajovi. Při nedělních bohoslužbách byl kostel plný převážně mladých lidí a to byl téměř konec sezony. Když jsem si vzpomněla na naše polo-prázdné kostely, bylo mně z toho smutno.

Již předem jsme věděli, že to není daleko do Bosny a Hercegoviny a tudíž do Medžugorie a my jsme tam chtěli jet. Jeli jsme jenom tři Češi, i když Baška Voda byla plná českých turistů. Letos se slavilo 20. výročí od prvního zjevení Panny Marie a od této doby tam bylo již 20 milionů poutníků.

Byli jsme na Hoře zjevení, kde jsme se poklonili matce Boží. Odtud jsme odjeli do města do kostela, kde právě začínala mše sv. v italštině. I tady byl kostel plný poutníků. Kázání jsme sice moc nerozuměli, ale byli jsme šťastní, že jsme toto potní místo navštívili. Jsou zde v okolí ještě stopy po předešlé válce a vzpomínky na tyto události jsou ještě velmi bolestné.

(S.M.)

Pastorační plán (prosinec – leden – únor)

- **Listopad - Neděle 26. 11.: slavnost Krista Krále – patrocinium našeho kostela**
mše sv. v 8,00 h. a 10,00 h. (slavnostní kazatel - jáhen Zdeno Vavro z Kravař)
- Úterý 28. 11.: mše sv. v 17,30 h. za všechny zemřelé farníky
- **Prosinec** - Sobota 2. 12.: pletení adventních věnců
školní jídelna 14,00 – 18,00 h. (z. KDU-ČSL Svinov, viz pozvánka)
- Neděle 3. 12.: první neděle adventní – svěcení adventních věnců
- Rorátní mše sv. budou vždy ve středu, pátek a sobotu
- Středa 6. 12.: rozsvěcování vánočního stromu před kostelem v 18,00 h. (z. ZŠ Svinov)
- Neděle 10.12. mše sv. v 10,00 h. možná přijde do kostela i Mikuláš
- Středa 13. 12.: tradiční vánoční koncert ZUŠ a ZŠ Svinov
- Sobota 16. 12.: adventní turnaj ve stolním tenise – děti a mládež (sobota dopoledne)
- Neděle 17. 12.: adventní turnaj ve stolním tenise – dospělí (neděle odpoledne)
- **Adventní nocování dětí na faře:**
 - ♦ nocování z 1. na 2. 12.
 - ♦ nocování z 15. na 16. 12.(podrobnosti Mgr. Martin Sudora)
- **Leden** - Tříkrálová sbírka: 2. – 15.ledna 2007
- Sobota 13. ledna: Tradiční lidový ples (z. KDU-ČSL Svinov, viz pozvánka)
- Týden modliteb za jednotu křesťanů: 18. – 25.ledna 2007:
- **Únor** - Neděle 11. února: Panny Marie Lurdské – den nemocných
- Společné udělování svátosti nemocných proběhne v úterý 13. února při mši sv. v 17,30 h.
- Středa 21. února: Popelční středa – zahájení postního období
 - ♦ mše sv. s udělováním popelce v 7,00 a 17,30 h.
- **Plán finančních sbírek:**
 - ♦ 10. 12 + 7. 1. + 11. 2. + 11. 3. sbírka na opravu kostela
 - ♦ 3. prosince: sbírka na potřeby diecéze
 - ♦ 17. prosince: sbírka na adoptivního chlapce
 - ♦ 25. února: sbírka Svatopetrský halěř
- **Informace**
 - ♦ Stavění vánočních stromků proběhne 16. 12. od 8,00 h.
 - ♦ Úklid kostela začíná ve 14,00 h.

Evropa pro Krista: takto se to podaří!

Nedávno jsem našel na internetu zajímavý projekt, jehož název je **Evropa pro Krista**. Cílem projektu je aktivovat co nejvíce křesťanů, aby se společně modlili za křesťanskou budoucnost Evropy.

Evropa dnes stojí na křižovatce. Velkou část své kultury získal náš kontinent díky živému evangelium. Solidarita a lidská práva, univerzity, nemocnice a katedrály. Dnes jsme ve velkém nebezpečí, že tuto duši Evropy zradíme. Diktatura relativismu a kultura smrti se rozšiřují. Křesťané jsou stále více diskriminováni a dokonce vysmíváni. Politika vytlačí hodnoty humanismu inspirovaného evangeliem jen do privátní sféry. A navíc víme, že pokud Bůh není našim Otcem, nejsme si navzájem bratry a sestrami. Proto je důležité, abychom budoucnost našeho kontinentu znovu budovali na Kristu. Chceme Evropu, ve které je svoboda svědomí a náboženská svoboda respektovaná, mladou a dynamickou Evropu, která je znakem naděje pro celý svět.

Každý, kdo se chce k iniciativě připojit, je pozván ke společné modlitbě „Otče náš“ každý den přesně v poledne. Katoličtí křesťané se můžou „Otče náš“ pomodlit před polední modlitbou Anděl Páně.

Aktivitu podpořila řada známých a uznávaných osobností, mezi nimi vídeňský kardinál Christoph Schönborn, Otto von Habsburg, italský ministr kultury Rocco Buttiglione, zástupci protestantských křesťanů a další.

Více informací je možné najít na www.europe4christ.net, kde se návštěvník může také podepsat pod Chartu Evropy pro Krista. Stránka je v sedmi jazycích, čeština sice mezi nimi chybí, ale je možné využít slovenskou jazykovou verzi.

(Vladimír Kružík - podle europe4christ.net)

Betlémské světlo

"To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila."

(Jan 1,5)

Již od roku 1986, tedy letos už po jednadvacáté, poputuje světlo z Ježíšova rodiště – z Betléma, do Evropy. Tuto krásnou tradici tenkrát zahájili pracovníci Rakouského rozhlasu a televize. Chtěli tím obohatit svou charitativní akci na pomoc postiženým dětem.

Od té doby každoročně před vánočními svátky je zapalován od věčného světla v betlémské bazilice Narození plamínek, který je pak ve speciální lucerně letecky převezen do některého z chrámů ve Vídni. Odtud ho rozvázejí skauti do všech zúčastně-

Betlémské světlo se již rozšířilo do 14 evropských zemí, ale také do USA, Jihoafrické republiky, Ruska a dalších států.

V České republice bylo světlo poprvé rozvezeno v roce 1989. Letos k nám do Ostravy dorazí betlémské světlo 22. 12.

České dráhy vycházejí přitom vstříc řadou rychlíků a dalších spojů se speciálně označenými vagóny, které se z Brna rozjíždějí do Prahy, do všech českých a moravských krajů, krajských a ostatních měst, městeček i maličkých obcí.

Na jejich zastávkách pak čekají další světloňosi skauti – a tak se šíření betlémského světla stává starostí – ale hlavně radostí celé naší české země. Kéž tato krásná tradice najde cestu ke všem našim obyvatelům, kéž je spojí jedinou radostí a vírou.

(H.S)

Nevšední rodina Jendruchovců

Dne 14. ledna krátce po 12-té hodině přijely před faru ve Svinově dvě dodávky popsané nadpisem Jendruhovci. Z nich postupně vystoupilo deset docela obyčejných, ale usměvavých a příjemných lidí – otec Milan, maminka Mária, synové Tomáš, Matuš a Filip a dcery Lucie, Ruth, Petra, Alexandra a Deborah. Dcera Mária musela pro své mateřské povinnosti zůstat doma v Bratislavě.

Soubor vznikl v lednu 1994 a od té doby se představil nejen na Slovensku a v Čechách, ale i v Německu, Rakousku, Polsku, Švýcarsku, Holandsku, Norsku, Austrálii i Americe. Podle slov maminky Márie byl soubor i v zámoří, ale stále se jim nedařilo zazpívat si na Moravě. Až v letošním roce s radostí přijali pozvání k nám do Ostravy.

V sobotu se představili na koncertu v Pustkovci a v Polance. V neděli obohatili svým zpěvem mši svatou v 8 hod. ve Svinově a v 11 hod. v Krásném Poli. Tam také v 15 hod. jejich vystoupení vyvrcholilo koncertem ve zcela zaplněném kostele. Každý, kdo tuto skupinu slyšel, byl nadšen a mnozí si koupili i kazety a CD, aby si písničky mohli připomenout doma. Repertoár souboru je různorodý. Kromě hudby starých mistrů, chrámových skladeb, muzikálů, árií, koled nebo lidových písní se děti věnují taneční a populární hudbě a ovládají i texty v angličtině, němčině, polštině, italštině, češtině i latině.

Ve své hudbě využívají pestrost barev klasických hudebních nástrojů (housle, trubka, klarinet, zob. flétna, fujara, klavír, saxofón, bicí) kombinovanou s moderními nástroji (akustická kytara, syntetizátor).

Lékařka – maminka Mária říká: „lidé hovoří různými jazyky a právě tato různorodost řečí způsobuje nedorozumnění a bolest. Andělé mají jen jednu univerzální řeč – hudbu, které rozumí každý. Bůh propůjčuje tuto schopnost i lidem. Když Bůh obdařil naše děti hudebním nadáním, spolu s manželem Milanem jsme se rozhodli založit rodinný sbor, abychom jim umožnili toto nadání rozvíjet. Co je však nejdůležitější, abychom lidem přinášeli andělské poselství lásky.“

A já dodávám: Zaplat' Pán Bůh za takové rodiče, jistě se za tím vším skrývá mnoho obětí a odříkání a přesto jim sláva nezamotala hlavu, zůstávají pokorní a ve všem se opírají o Boha. Děkuji této rodině za nevšední zážitek a velké poděkování patří všem, kteří jakkoliv pomohli s organizací koncertů, zajištěním pohoštění, ubytování, finančních darů apod. Pán Bůh zaplat'!

(Za UKŽ Jarmila Hrazděrová)